

Predikan i Västerortskyrkan 23 februari 2020. Fastlagssöndagen.

Det slog mig för några veckor sedan, när gudstjänstens tema var Jesus skapar tro, att det är först när vi går, när vi följer Jesus, som tron egentligen skapas. Då handlade det om en man som bad för sin dödssjuka son. Det var när han var på väg hem, som han blev mött med budskapet att hans son blivit frisk. Så är det också när lärjungarna förskräckta sitter i båten på den svallande Gennesaretsjön och Jesus kommer gående på vågorna. Det är först när rädslan viker och Petrus kliver ur båten och går emot Jesus som han vet att det bär. Sedan blir han snabbt rädd igen. Då sjunker han. Visst är det likadant med kärleken? Jag kan sitta på min stol eller i min bänk och älska hela världen, men det förändrar inte så mycket förrän jag går och försöker göra något åt den, som det egentligen betyder något. Det är ju inte så att jag inte vet vad som skulle göra en fredligare, renare och mer jämlik värld. Men vem vill göra något åt den, när det måste börja med mig själv? Det är människans dilemma att hon, vi, du och jag, vill ha något igen för vår godhet. Jag tänker på den rike mannen som nyss bedrövad lämnat Jesus och på lärjungarna som vill ha bästa platsen i himlen. Om vi bara hade vetat att det var du, säger getterna när människosonen håller domen på yttersta dagen, då hade vi hjälpt dig på en gång! Det som håller oss tillbaka är rädsla. Rädsla för att göra fel. Rädsla för att inte räcka eller duga. Och det är ett väldigt effektivt vapen i kampen om makten över människor att skrämmas och hota. Coronavirus och klimathot är verkligheter men det verkar också alltid finnas domedagsmänniskor som vill lyfta fram hopplösheten och oroas över att allt därmed skulle vara slut. Förr var det kyrkan som hotade med helvetet. Idag är det andra, men de

verkar alltid finnas. Jag kan undra om det var det som Gamla testamentets profeter också gjorde? Inte de bibliska, men de som just stod på maktens sida. Man skrämde och hotade, för att hålla folket i schack. Amos och de andra väckte människor ur sin maktlöshet och rädsla med att utmana till handling.

Kärlekens väg är temat men vart leder en väg? I kulverten på Österåker finns en målad skylt på väggen med två vägar. På den ena, den som pekar mot anstaltens port står det "hem" och på den som pekar in mot anstalten står det "bort". Så kan det ju vara och är nog ofta när vi tänker på det kristna livet. Hem till Gud eller bort från Gud. Jesus säger att han är vägen och en del menar att han då säger den enda vägen till Gud. Men om det handlar mer om att vara på väg(en) än själva målet, blir det mer spännande. Tänk om inte målet är poängen. Tänk om du kan gå åt båda håll och det inte ligger en värdering i om du går åt höger eller vänster. Tänk om det är så att Jesus menar att han, oavsett, går vid din sida. I dagens evangelietext blir ju dock frågan vem som går med vem... Vad innebär det att gå kärlekens väg och att följa Jesus. Jakob och Johannes tvekar inte. De säger sig vara redo att möta samma öde som Jesus även om de helst verkar vilja hoppa över den jobbiga biten och direkt få de bästa platserna, när allt är över. Och visst kan man längta efter att komma fram, när man är på vandring? Men säg att du kommer fram till en vägkorsning och det inte står några skyltar. Du väljer den ena riktningen. De första stegen sker med ganska stor tveksamhet. Du måste gå ganska länge innan du känner dig trygg. Kanske möter du någon eller går ifatt någon som kan ge dig bekräftelse på vart du är på väg. Om du går ensam eller hela tiden är den som drar kommer färden att kännas oerhört vanskelig och orolig. Någon du möter kanske säger att det inte finns något

av värde därframme. Någon annan är helt salig över hur fantastiskt det är. Vem kan du lite på? Det säger sig självt att om du har sällskap blir vandringen tryggare och mer meningsfull. Men efter en stund börjar din medvandrare bete sig lite underligt. Han stannar till och pratar med en man som sitter och tigger vid vägkanten. Han sätter sig att vila i utkanten av en soptipp. Stanken är avskyvärd, men plötsligt kommer en kvinna fram till honom och de börjar samtala. I båda fallen skiner människorna upp av samtalen. Ja han verkar mest låta dem prata och han lyssnar. Ni går vidare och när du ser dig om går de två en bit bakom och pratar och skrattar. Vad hände, undrar du. Prova själv, svarar han. Vart är vi på väg? säger du. Dit du går, blir svaret.

Att leva utan att vara säker på resultatet, att låta kärleken vara sin egen kraft. Det är vad det handlar om. På Storboda har vi en besöksgrupp, frivilliga som kommer på besök en timma, varannan vecka. Ofta påminner jag dem (och antagligen mig själv) om att bara det att vi kommer dit och är på anstalten, är mycket uppskattat. Vi behöver inte mäta antalet samtal eller värdet av vad vi pratat om. Så enkelt och så svårt. Vi fick besök i min kyrka i Farsta, av en man som inte sovit på flera dygn. Att välja pålägg på mackan gjorde honom irriterad. Jag valde att bara sitta tyst med honom. Med mig vid bordet satt också en av församlingens "minsta". Jag vet hur det är, sa han. Efter några minuter somnade mannen vid bordet. När vi skulle stänga kyrkan och gå hem körde en vaktbolagsbil av en tillfällighet upp framför kyrkan och vakterna kunde hjälpa honom upp på fötterna. När han gick vände han sig om och sa tack. Vi gjorde ingenting egentligen. Men det verkade ha betydelse.

Att våga vara kvar i det svåra och att komma tillbaka känns som en nyckel när jag vill gå kärlekens väg. Kanske är det i sig tillräckligt

produktivt och rent av provokativt? Jag ger ganska sällan något till tiggaren på gatan. Men när min kropp säger att jag ska ta en annan väg, när jag ser någon sitta där, du brukar jag försöka komma över det och åtminstone säga hej. Jag säger det inte för att någon ska göra som jag, men jag vill visa att vi var och en behöver ta personliga beslut. På liknande sätt resonerar min kollega och jag när vi besöker de som efter avtjänat straff skall utvisas ur landet. Du kan ha suttit av ditt straff för en våldtäkt eller att ha stulit en jacka. I flera fall vill deras hemländer inte veta av dem. Afghanistan verkar gå bra, men Palestina, Iran och Marocko är mer avvisande. I Sverige låser vi in dem. Helst skulle jag vilja låta bli att gå dit och dela deras maktlöshet. Men för skams skull, eller kärlekens så gör vi det. Vi kan inte förändra något men vi går i alla fall ibland hem med upplevelsen av ett fantastiskt möte med en annan människa. Det är *min* erfarenhet och *mitt* liv. Du väljer din väg.

Jag tror att världen behöver människor som står upp och säger "Det är på riktigt, men det är inte hopplöst. Det är inte kört!" Jag tror att världen behöver människor som är på väg och som älskar utan beräkning. Amen